

Monique Kalkman: "5x wereldkampioene op rij zou een mooie afsluiting van mijn carrière zijn"

MONIQUE KALKMAN: "De Paralympics vind ik een schitterend toernooi, dat ik ook dit jaar natuurlijk graag zowel in het enkel- als in het dubbelspel had willen winnen. Maar het mooie van sport waarschijnlijk is, dat het zo verrassend kan zijn. Een herhaling van Barcelona met twee gouden plakken en zwaar favoriet zijn was geen gemakkelijke opgave. Maar goud (dubbel) en zilver (singel) is ook niet slecht. Bovendien gun ik het Maaike graag.

Alle grote toernooien heb ik meerdere malen mogen winnen, waaronder 6x British Open, 4x US Open, 5x French Open en 2x de NEC Masters. Maar het mooiste is om als "World Champion" te eindigen. Een toernooizege is maar een momentopname, de wereldtitel wordt toegekend aan de hand van de prestaties gedurende een heel jaar.

Op het eind van dit jaar ga ik een punt achter mijn rolstoelcarrière zetten. Daarom zou het fantastisch zijn om voor de derde keer de NEC Masters te winnen en daarmee kans te maken op mijn vijfde wereldtitel op rij. Dat zou een mooie afsluiting zijn.

Ik ben nu 31 en weet wel dat je op die leeftijd dan nog jaren mee kunt, maar er is meer in het leven dan alleen sport. Ik wil meer prioriteit gaan geven aan m'n privéleven en maatschappelijke carrière.

Tot nu toe heb ik het rolstoeltennis gecombineerd met een parttime functie als product-manager bij Sunrise Medical in Nieuwegein. Op zich een prima combinatie, sporten en werken voor je sponsor, maar ik ben op zoek naar nieuwe uitdagingen. Die zijn er in het tennis niet meer, in m'n werk wel en om die volledig te benutten zal ik fulltime moeten werken.

Monique Kalkman met de trofee, behorend bij de titel "World Champion", tijdens de uitreiking begin dit jaar in Parijs. Naast haar ITF-president Brian Tobin.

Op dit moment kan ik van een privéleven amper spreken. Ik zie Marc, mijn man, waarschijnlijk meer op de tennisbaan dan thuis. Daar wil ik verandering in brengen. Meer tijd voor elkaar en voor hobby's zoals paardrijden, winkelen, koken, onze hond Murphy en skiën. Met de kerst gaan we weer twee weken naar de sneeuw. Bovendien: als we nog aan kinderen willen denken, begint de biologische klok ook te tikken.

Natuurlijk kan ik niet zomaar stoppen, maar zal ik af moeten trainen. Volgend jaar wil ik daarvoor gebruiken. Langzaam de trainingen afbouwen en nog een paar toernooitjes spelen. Daarna zal ik wel recreatief een balletje blijven slaan.

Sport heeft altijd een centrale rol in mijn leven gehad. Als kind was ik een echte sportfanaat: hockey, tennis, paardrijden, zwemmen, waterpolo, zeilen. Toen ik op mijn veertiende in een rolstoel kwam, koos ik voor tafeltennis. Tennis voor rolstoelers bestond toen nog niet. Vier jaar later won ik twee keer een wereldtitel tafeltennis en goud en brons op de Paralympics.

Op mijn negentiende ben ik gestart met rolstoeltennis. Dit was een nieuwe uitdaging omdat het rolstoeltennis vooral fysiek hogere eisen stelde dan tafeltennis. Als ik nu terug kijk op twaalf jaar rolstoeltennis, heb ik een mooie tijd gehad en er veel van geleerd. Ik heb veel gereisd, andere culturen ervaren en contacten met vrienden gekregen over de hele wereld. Bovendien heb ik door het tennis Marc leren kennen. In die twaalf jaar heb ik de hele ontwikkeling van het rolstoeltennis meegemaakt tot aan het niveau waar het vandaag de dag staat.

De Masters is een van mijn favoriete toernooien. Als Brabantse van origine trekt mij de gezellige sfeer gecombineerd met de professionaliteit van het toernooi bijzonder aan."